

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κίκωνιον δουλιχοδείρων,
 Ἄσιφ' ἐν λειμῶνι, Καῖστρον ἀμφὶ ρέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πετρῶ
 γέσσιιν,
 κλαγγηδὸν προκαυίζοντων, σμαραγδῆ τε λει-
 μῶν·

ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ
 χθῶν
 σμερδαλέον κονάδιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ
 ἱππων.

ἔσαν δ' ἐν λεμῶνι Σκαμινδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρτοί, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεσθαι ὄρη.
 (B 459—68)

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν
 ἄσται καὶ τεκέσσιιν ἀμύμων νηλεὺς ἥμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέ· οἱ δὲ τ' ὅπι-
 σθεν

κόπτοντες δούρεσι μετάρφρεον ἡδὲ καὶ ὤμους
 εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν-
 τῃς δ' ἐλευγενοτάτῳ ἀχρὶ φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλευγινόν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 (O 523—31)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Ἀφροδίτην

Ἢ δὲ τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους ἐν μεγάροισιν
 ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστη.
 (12—3)

ἡδὺ γελοήσασα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῆσι γυναῖξι
 καὶ τε καταθνητοὺς υἱεὺς τέκον ἀθανάτοισιν,
 ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποισιν.
 (49—52)

οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
 σαίνοντες πολλοὶ τε λύκοι χαιροποὶ τε λέοντες
 ἄρκτοι παρδάλιες τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι
 ἦσαν· ἢ δ' ὀρώσασα μετὰ φρεσὶ τέρετο θυμὸν
 καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλλ' ἱμερον, οἱ δ' ἅμα
 πάντες
 σύνδινον κοιμήσαντο κατὰ σκιάοντας ἐναυλοῦς.
 (69—74)

πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαιννότερον πυρὸς αὐγῆς
 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας κάλυκας τε φαι-
 νάς,

ὄρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν
 καλὸν χρύσειοι παμποῖκιλοι· ὥς δὲ σελήνη
 στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέ-
 σθαι.
 (86—90)

πολλὰ δὲ νύμφαι καὶ παρθέναι ἀλφειοῖσιναι

παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπειριτος ἔσπερα
 νοτο.

(119—120)

ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάξομαι ἡδὲ τοκῶν
 ἐσθλῶν· οὐ μὲν γὰρ κ' κακοὶ τοῖονδε τέκοιεν·
 ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειροτήην φιλότῃτος
 πατρὶ τε σφ' δεῖξον καὶ μητέρι κεδνὰ ἰδυῖν
 σοῖς τε κασιγνήτοις οἱ τοι ὁμόθεν γεγάσσαν·
 οἳ σφιν ἀεικέλῃ νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκνία.
 πέμψαι δ' ἄγγελον ὥκα μετὰ Φρυγίας ἀίοιο·
 πόλους

εἰπεῖν πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένην περ·
 οἱ δὲ κέ τοι χρυσὸν τε ἄλλῃ ἐσθλῇ 0' ὑφαντήν
 πέμψουσιν, σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄ-
 ποιναι.

ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα
 τίμον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

(131—42)

βουλομένην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκνία θεοῖσι,
 σῆς εὐνῆς ἐπιβάς δύναι δόμον Ἄιδος εἴσω.
 (153—4)

ἐπεὶ οὐ βιοθάλλμος ἀνήρ
 γίγνεται ὅς τε θοαῖς εὐνάξεται ἀθανάτῃσι.

(189—90)

ἢ τοι μὲν Ξανθὸν Γανυμήδεα μητέρα Ζεὺς
 ἤρπασεν ὅν διὰ κάλλος ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη
 καὶ τε Λιδὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιονοχοῦσι.

(202—4)

οὐδὲ τι ἦδει
 ὕπη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσις ἄελλα.

(207—8)

γῆθόνος δ' ἱπποῖσιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
 (217)

νῦν δὲ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψε
 νηλεῖς, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 (244—6)

παῖδα δ' ὑπὸ ζῶνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα.
 (255)

τὸν μὲν ἐπὶ δὴ πρῶτον ἰδὴ φάος ἡελίοιο,
 νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκόφῳ βαθύκολποι,
 αἱ τὸδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεον τε·
 αἱ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὐτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται·
 δηρὸν μὲν ζήσουσι καὶ ἀμύροτον εἶδωρ ἔδουσι,
 καὶ τὸ μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο,
 τῆσι δὲ Σελιηνοῖς τε καὶ εὐσκοπὸς Ἀργεῖφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότῃ मुखῷ σπειλὸν ἐροέντων.
 τῆσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἡδὲ δούρας θυμικάρηνοι
 γεινομένησιν ἔφρσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανεῖρῃ
 καλαὶ τηλεθάουσαι· ἐν οὖρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 ἐστᾶσ' ἡλίστατοι, τεμένη δὲ ἐκικλήσκουσιν
 ἀθανάτων· τὰς δ' οὐ τι βροτοὶ κείρονται σιδήρῳ.
 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκη θανάτοιο
 ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καὶ
 φυλοῖς δ' ἀμφ' περιφθινύθει, πῖπτουσι δ' ἅπ' ἑξοί,
 τῶν δὲ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἡελίοιο.